Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 8 września 2021 r.*

Służba publiczna – Personel kontraktowy – Ujawnienie danych osobowych – Wniosek o udzielenie wsparcia – Oddalenie wniosku – Brak właściwości podmiotu wydającego akt niekorzystny – Akt sporządzony i podpisany przez zewnętrzną kancelarię prawną – Odpowiedzialność – Krzywda

W sprawie T-52/19

AH, którego reprezentował adwokat N. de Montigny,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound), którą reprezentowali F. van Boven i M. Jepsen, w charakterze pełnomocników, których wspierała C. Callanan, solicitor,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 270 TFUE żądanie dotyczące, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 marca 2018 r., sporządzonej i podpisanej przez zewnętrzną kancelarię prawną, dotyczącej wniosku skarżącego o udzielenie mu wsparcia w związku z ujawnieniem jego danych osobowych oraz o przyznanie zadośćuczynienia, a po drugie, naprawienia krzywdy, jaką miał on ponieść wskutek wydania tej decyzji oraz wskutek tego ujawnienia,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, N. Półtorak i M. Stancu (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: L. Ramette, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 grudnia 2020 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu i okoliczności faktyczne zaistniałe po wniesieniu skargi

1 Skarżący, AH, jest członkiem personelu kontraktowego Europejskiej Fundacji na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound).

2 W dniu 13 czerwca 2017 r. skarżący złożył na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") wniosek o zmianę z mocą wsteczną jego zaszeregowania w ramach jego grupy funkcyjnej. Wniosek ten został oddalony przez Eurofound decyzją z dnia 11 lipca 2017 r.

3 W dniu 8 września 2017 r. skarżący złożył na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenie na tę decyzję (zwane dalej „zażaleniem z dnia 8 września 2017 r."), które zostało oddalone przez organ Eurofound upoważniony do zawierania umów o pracę w dniu 8 stycznia 2018 r. Skarżący nie zaskarżył tej ostatniej decyzji.

W przedmiocie odkrycia katalogu „hrlink"

4 W dniu 12 stycznia 2018 r. skarżący odkrył, że na jednym z serwerów Eurofound znajduje się katalog o nazwie „hrlink" (zwany dalej „katalogiem hrlink"), do którego dostęp mieli pracownicy Eurofound. Plik zawierał szereg poufnych podkatalogów dotyczących członków personelu Eurofound, wśród których znajdowały się też akta dotyczące zażalenia z dnia 8 września 2017 r. (zwane dalej „spornymi aktami"). Wspomniane akta obejmowały dokumenty związane z procesem rozpatrywania tego zażalenia, w tym wiadomość elektroniczną z dnia 9 września 2017 r., w której [*poufne*][1] i [*poufne*] omawiali między innymi możliwość wszczęcia wobec skarżącego postępowania dyscyplinarnego w związku z nieprawdziwymi zarzutami, które miał sformułować w zażaleniu z dnia 8 września 2017 r.

5 W związku z tym odkryciem w dniu 15 stycznia 2018 r. skarżący wysłał do kilku współpracowników link do spornych akt, prosząc ich o sprawdzenie, czy mają do nich dostęp. Otrzymawszy potwierdzenie z ich strony, w tym samym dniu skarżący zgłosił to zdarzenie pocztą elektroniczną Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych (EIOD). EIOD wszczął dochodzenie w tej sprawie, któremu nadano sygnaturę [*poufne*] (zwane dalej „pierwszym dochodzeniem EIOD").

6 W dniu 30 stycznia 2018 r. związek zawodowy [*poufne*] wysłał do dyrektora wykonawczego Eurofound wiadomość elektroniczną, w której poinformował go, że doszło do ujawnienia danych osobowych jednego z jego pracowników, będącego jednocześnie członkiem komitetu wykonawczego tego związku zawodowego w Eurofound.

W przedmiocie wniosku z dnia 2 lutego 2018 r. i zaskarżonej decyzji

7 W dniu 2 lutego 2018 r. adwokat skarżącego wysłał do dyrektora wykonawczego i ówczesnego kierownika działu kadr wiadomość elektroniczną (zwaną dalej „wnioskiem z dnia 2 lutego 2018 r."), w ramach której złożył, po pierwsze, wniosek o udzielenie wsparcia mającego polegać

[1] Pominięte dane poufne.

na wszczęciu przez Eurofound dochodzenia w przedmiocie poważnych uchybień, jakich mieli dopuścić się jego przełożeni, które zostały przez niego wykryte podczas czytania spornych akt i które w szczególności dotyczyły ujawnienia jego danych osobowych i wypowiedzi [*poufne*] zawartych w wiadomości elektronicznej z dnia 9 września 2017 r., a po drugie, wniosek na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego o zadośćuczynienie w wysokości 60 000 EUR tytułem tymczasowego naprawienia krzywdy, jaką poniósł w wyniku tych uchybień.

8 W dniu 14 lutego 2018 r. irlandzka kancelaria adwokacka (zwana dalej „zewnętrzną kancelarią prawną") potwierdziła w imieniu Eurofound odbiór wniosku z dnia 2 lutego 2018 r.

9 Decyzją z dnia 22 marca 2018 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") zewnętrzna kancelaria prawna poinformowała skarżącego, że jego wniosek o zadośćuczynienie zawarty we wniosku z dnia 2 lutego 2018 r. został oddalony ze względu na to, iż ujawnienie jego danych osobowych było nieumyślne, w związku z czym nie podstaw do wypłaty mu jakiegokolwiek zadośćuczynienia. W decyzji tej wspomniana kancelaria wyjaśniła również, że Eurofound przyznał, iż katalog „hrlink" nie został zabezpieczony, w związku z czym zamierza objąć kwestię tej luki w zabezpieczeniach wewnętrznym dochodzeniem. W tym celu poprosiła skarżącego o udzielenie odpowiedzi na kilka pytań dotyczących sposobu, w jaki on sam uzyskał dostęp do tego katalogu.

10 W następstwie wydania zaskarżonej decyzji adwokat skarżącego wysłał do zewnętrznej kancelarii prawnej w dniach 5 kwietnia i 9 maja 2018 r. dwie wiadomości elektroniczne, na które wspomniana kancelaria odpowiedziała wiadomościami elektronicznymi z dni 26 kwietnia i 1 czerwca 2018 r. Wskazane wiadomości elektroniczne miały na celu wyjaśnienie treści i zakresu tej decyzji, w szczególności zakresu dochodzenia wspomnianego w pkt 9 powyżej.

11 W dniu 21 czerwca 2018 r. skarżący wniósł na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenie na zaskarżoną decyzję (zwane dalej „zażaleniem z dnia 21 czerwca 2018 r."), domagając się od Eurofound, tytułem żądania głównego, stwierdzenia nieważności tej decyzji i przeprowadzenia dochodzenia, o które wnosił przed oddaleniem jego wniosku o zadośćuczynienie złożonego w związku z ujawnieniem jego danych osobowych, oraz pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za to ujawnienie stosownie do przepisów art. 49 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1), oraz, tytułem żądania ewentualnego, zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 30 000 EUR za doznaną przez niego krzywdę.

12 Decyzją z dnia 18 października 2018 r. zewnętrzna kancelaria prawna poinformowała skarżącego, że jego zażalenie zostało oddalone. Decyzja ta została podpisana przez jednego z prawników tej kancelarii, działającego w charakterze „przedstawiciela prawnego Eurofound".

W przedmiocie środków przedsięwziętych przez Eurofound w następstwie złożenia przez skarżącego wniosku o udzielenie wsparcia i odkrycia luki w zabezpieczeniach katalogu „hrlink"

13 W dwóch wiadomościach elektronicznych z dnia 2 lutego 2018 r. Eurofound poinformował członków swojego personelu, po pierwsze, o istnieniu luki w zabezpieczeniach katalogu „hrlink" oraz o przyjęciu środków naprawczych w tym względzie, a po drugie, zgłosiła ten problem EIOD. W reakcji na tę wiadomość EIOD wszczął dochodzenie, któremu nadano sygnaturę [*poufne*] (zwane dalej „drugim dochodzeniem EIOD").

14 W dniu 28 marca 2018 r. inspektor ochrony danych w Eurofound (zwany dalej „IOD”) sporządził pierwsze sprawozdanie na temat luki w zabezpieczeniach katalogu „hrlink”.

15 W wiadomości elektronicznej z dnia 3 kwietnia 2018 r. EIOD poinformował Eurofound, że pomimo poważnego ujawnienia danych osobowych wskutek istnienia luki w zabezpieczeniach tego katalogu dotychczasowe środki naprawcze podjęte przez Eurofound są satysfakcjonujące i że w związku z tym drugie dochodzenie zostanie umorzone.

16 Wiadomością elektroniczną z dnia 13 kwietnia 2018 r. wysłaną w ramach prowadzonego dochodzenia IOD zwrócił się do skarżącego o wypełnienie kwestionariusza w celu przygotowania sprawozdania dla EIOD i dyrektora wykonawczego dotyczącego nieuprawnionego dostępu do katalogu „hrlink”. Skarżący odpowiedział mu tego samego dnia, że IOD powinien zwrócić się do jego adwokata, który w dniu 20 kwietnia 2018 r. wystosował do IOD pismo zawierające stanowisko skarżącego w sprawie tego dochodzenia.

17 Wiadomością elektroniczną z dnia 24 maja 2018 r. IOD poinformował EIOD o postępie dochodzenia wewnętrznego w sprawie nieuprawnionego dostępu do katalogu „hrlink”. Po otrzymaniu tej wiadomości elektronicznej w dniu 14 grudnia 2018 r. EIOD ponownie powiadomił Eurofound o zamiarze umorzenia drugiego dochodzenia.

18 Wiadomością elektroniczną z dnia 4 lipca 2018 r. EIOD wystosował do dyrektora wykonawczego, pełniącego w Eurofound obowiązki administratora danych, pismo, w którym poinformował go o skierowanej do niego skardze skarżącego i zapytał, czy ma uwagi dotyczące zarzutów skarżącego podniesionych w ramach pierwszego dochodzenia. Dyrektor odpowiedział na tę wiadomość elektroniczną w dniu 1 sierpnia 2018 r.

19 Wiadomością elektroniczną z dnia 18 października 2018 r. IOD poinformował EIOD, że Eurofound zwrócił się do zewnętrznej spółki informatycznej o sporządzenie ekspertyzy dotyczącej luki w zabezpieczeniach katalogu „hrlink”, której sprawozdanie końcowe potwierdziło, że katalog ten był dostępny od co najmniej 2014 r. oraz że w ustawieniach zabezpieczeń katalogu nie dokonano żadnych celowych zmian służących ujawnieniu spornych akt.

20 Wiadomością elektroniczną z dnia 21 czerwca 2019 r. dyrektor wykonawczy skierował do EIOD pismo, w którym poinformował go o postępach w sprawie skarżącego oraz o skardze zawisłej przed Sądem w niniejszej sprawie. W dniu 3 lipca 2019 r. EIOD odpowiedział Eurofound, że jego pierwsze postępowanie zostaje zawieszone do czasu wydania orzeczenia kończącego niniejsze postępowanie. Podobna wiadomość elektroniczna została wysłana skarżącemu w dniu 31 lipca 2019 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 stycznia 2019 r. skarżący wniósł niniejszą skargę. Odrębnym pismem z tego samego dnia skarżący złożył wniosek o utajnienie tożsamości na podstawie art. 66 regulaminu postępowania przed Sądem, który to wniosek został uwzględniony w dniu 11 marca 2019 r.

22 W dniu 26 kwietnia 2019 r. Eurofound złożył odpowiedź na skargę. Odrębnym pismem z tego samego dnia Eurofound wniósł na podstawie art. 66 regulaminu postępowania o pominięcie pewnych danych zawartych w skardze w publicznie dostępnych dokumentach związanych ze sprawą.

23 W dniu 10 lipca 2019 r. skarżący złożył replikę, która zawierała też wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania. Odrębnym pismem z tego samego dnia skarżący wniósł o pominięcie pewnych danych zawartych w replice w publicznie dostępnych dokumentach związanych ze sprawą.

24 W dniu 12 sierpnia 2019 r. skarżący złożył w sekretariacie Sądu wniosek dowodowy. Pismem z dnia 20 sierpnia 2019 r. Sąd wezwał Eurofound do przedstawienia w duplice uwag w przedmiocie tego wniosku dowodowego.

25 W dniu 18 września 2019 r. Eurofound złożył duplikę. Odrębnym pismem z tego samego dnia Eurofound powtórzył wniosek o pominięcie pewnych danych zawartych w skardze w publicznie dostępnych dokumentach związanych ze sprawą, w tym w replice i duplice.

26 W dniu 20 września 2019 r. skarżący wniósł, tytułem żądania głównego, na podstawie art. 68 regulaminu postępowania o połączenie sprawy T-630/19, AH/Eurofound, z niniejszą sprawą oraz, tytułem żądania ewentualnego i na wypadek nieuwzględnienia wniosku o połączenie, o zawieszenie postępowania w sprawie T-630/19. W dniu 29 października 2019 r. Eurofound złożył uwagi w sprawie tych wniosków.

27 W dniu 17 października 2019 r. prezes Sądu, w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, w drodze uzasadnionej decyzji i po konsultacji z zainteresowanymi sędziami, wyznaczył na podstawie art. 27 ust. 3 regulaminu postępowania nowego sędziego sprawozdawcę, zasiadającego w pierwszej izbie Sądu.

28 W dniu 20 listopada 2019 r. sekretariat Sądu poinformował strony o zamknięciu pisemnego etapu postępowania oraz o decyzji prezesa pierwszej izby o niełączeniu niniejszej sprawy ze sprawą T-630/19 na tym etapie postępowania.

29 W dniu 2 grudnia 2019 r. skarżący złożył na podstawie art. 106 ust. 2 regulaminu postępowania uzasadniony wniosek o wysłuchanie go na etapie ustnego etapu postępowania.

30 W dniu 13 stycznia 2020 r. skarżący złożył w sekretariacie Sądu nowy wniosek dowodowy, w odniesieniu do którego Eurofound przedstawił swoje uwagi w dniu 7 lutego 2020 r.

31 Decyzją z dnia 1 października 2020 r. Sąd połączył niniejszą sprawę ze sprawą T-630/19, AH/Eurofound, do celów ustnego etapu postępowania.

32 Tego samego dnia Sąd otworzył ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania postanowił skierować do stron pytania wymagające odpowiedzi na piśmie. Strony odpowiedziały na te pytania w wyznaczonym terminie.

33 W dniu 13 listopada 2020 r. pierwsza izba Sądu postanowiła, na podstawie art. 89 regulaminu postępowania, zwrócić się do Eurofound z nowymi pytaniami wymagającymi odpowiedzi na piśmie, na które Eurofound udzielił odpowiedzi w wyznaczonym terminie.

34 W dniu 25 listopada 2020 r. Eurofound złożył wniosek dowodowy. W dniu 30 listopada 2020 r. Sąd wezwał skarżącego do przedstawienia uwag w przedmiocie tego wniosku na rozprawie.

35 W dniu 1 grudnia 2020 r. Eurofound złożył wniosek o zastosowanie na etapie ustnym wyjątku od systemu językowego i umożliwienie mu wypowiadania się w języku angielskim. W dniu 3 grudnia 2020 r. prezes pierwszej izby Sądu postanowił nie uwzględniać wniosku Eurofound o przedstawienie stanowiska na rozprawie w języku angielskim, ponieważ w myśl art. 1 ust. 2 lit. f) i art. 45 ust. 1 lit. c) regulaminu postępowania autorem takiego wniosku o zastosowanie wyjątku nie może być jeden z organów lub jedna z jednostek organizacyjnych Unii Europejskiej.

36 Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2020 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na ustne pytania Sądu.

37 Skarżący wnosi w istocie w skardze do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zasądzenie od Eurofound kwoty 30 000 EUR tytułem zadośćuczynienia krzywdzie, której doznał wskutek ujawnienia jego danych osobowych i oddalenia jego wniosku z dnia 2 lutego 2018 r.;

– obciążenie Eurofound kosztami postępowania.

38 W odpowiedzi na skargę Eurofound wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności i o zadośćuczynienie w całości jako niedopuszczalnej oraz oddalenie jej jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżącego wszystkimi kosztami postępowania.

39 Skarżący wnosi w istocie w replice do Sądu o:

– uwzględnienie jego wniosku o przedstawienie dokumentów poprzez wezwanie Eurofound do przedstawienia wszystkich pełnomocnictw udzielonych jego przedstawicielom na każdym etapie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi i postępowania sądowego;

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zasądzenie od Eurofound zadośćuczyniania w kwocie 200 000 EUR, powiększonego o odsetki za zwłokę naliczane od dnia ogłoszenia wyroku według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC);

– obciążenie Eurofound kosztami postępowania.

40 Eurofound wnosi w duplice do Sądu o:

– odrzucenie jako niedopuszczalnych lub w każdym wypadku oddalenie jako bezzasadnych wszystkich wniosków o przedstawienie dokumentów zawartych w replice, dotyczących pełnomocnictw przedstawicieli Eurofound;

– rozpatrzenie i orzeczenie wyłącznie w przedmiocie żądań przedstawionych w skardze, zgodnie z żądaniami zawartymi w odpowiedzi na skargę, oraz oddalenie nowych żądań odszkodowawczych, a także odpowiednich zarzutów i dowodów przedstawionych na ich poparcie, przedstawionych po raz pierwszy w replice zarówno w odniesieniu do pisma Eurofound do EIOD z dnia 1 sierpnia 2018 r., jak i do dokumentów przedstawionych w załącznikach 9, 10 i 13 do repliki;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności

41 Na poparcie żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności skarżący podnosi siedem zarzutów dotyczących, po pierwsze, braku właściwości podmiotu, który wydał niekorzystny dla niego akt; po drugie, naruszenia obowiązku wspomagania oraz przedwczesnego oddalenia wniosku o zadośćuczynienie; po trzecie, sprzecznego charakteru stanowiska administracji, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa do bycia wysłuchanym; po czwarte, naruszenia art. 26 regulaminu pracowniczego i przepisów mających zastosowanie w dziedzinie prawa ochrony danych osobowych; po piąte, konfliktu interesów i naruszenia obowiązku zachowania przez administracją obiektywizmu, bezstronności i niezależności; po szóste, nadużycia władzy; oraz, po siódme, naruszenia art. 17 regulaminu pracowniczego i poufności działalności związkowej.

42 Odnosząc się do zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej jego wniosek o zadośćuczynienie, w zarzucie drugim skarżący podnosi w szczególności, że oddalenie tego wniosku było przedwczesne. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem decyzja instytucji w sprawie oddalenia wniosku o zadośćuczynienie stanowi integralną część postępowania administracyjnego poprzedzającego wniesioną do Sądu skargę o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej i w związku z tym żądania dotyczące stwierdzenia nieważności takiej decyzji nie mogą być oceniane w oderwaniu od żądań odszkodowawczych (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2019 r., Mauritsch/INEA, T-271/18, niepublikowany, EU:T:2019:286, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, skoro skarżący wystąpił z żądaniem odszkodowawczym zmierzającym w szczególności do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miał doznać z powodu ujawnienia jego danych osobowych (zob. pkt 82 poniżej), nie ma potrzeby orzekania w sposób odrębny w sprawie żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności skierowanego przeciwko oddaleniu tego wniosku o zadośćuczynienie.

W przedmiocie dopuszczalności żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności

43 Nie podnosząc formalnego zarzutu niedopuszczalności żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności, Eurofound twierdzi, że jest ono niedopuszczalne ze względu na to, iż skarżący nie ma pewnego, rzeczywistego i aktualnego interesu prawnego, ponieważ Eurofound nie odmówił przeprowadzenia dochodzenia w sprawie ujawnienia jego danych osobowych i zawsze współpracował w tym zakresie z EIOD. Skarżący kwestionuje te argumenty i podnosi w istocie, że dochodzenie przeprowadzone przez Eurofound nigdy nie miało na celu ustosunkowania się do wniosków sformułowanych przez niego w dniu 2 lutego 2018 r., w których domagał się ustalenia przyczyny i osób odpowiedzialnych za ujawnienie jego danych osobowych.

44 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że skarga może w rezultacie przynieść korzyść stronie, która ją wniosła. Korzyść ta może obejmować zarówno interesy majątkowe, jak i interesy o charakterze osobistym, a także perspektywy zainteresowanego na przyszłość (zob. postanowienie z dnia 20 października 2009 r., Lebard/Komisja, T-89/06, niepublikowane, EU:T:2009:408, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 W niniejszej sprawie skarżący kwestionuje oddalenie jego wniosku o udzielenie wsparcia, w którym domagał się przeprowadzenia, pod nadzorem zewnętrznym, dochodzenia administracyjnego w sprawie bezprawnego, jak twierdzi, ujawnienia jego danych osobowych osobom trzecim bez jego uprzedniej zgody oraz w sprawie ustalenia tożsamości osób odpowiedzialnych za to ujawnienie. Powyższe stwierdzenie jest wystarczająca do uznania, że niniejsza skarga może przynieść skarżącemu korzyść, ponieważ konsekwencją stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji może być przeprowadzenie takiego dochodzenia przez Eurofound.

46 Z powyższego wynika, że żądanie skarżącego dotyczące stwierdzenia nieważności należy uznać za dopuszczalne.

W przedmiocie zasadności żądania dotyczącego stwierdzenia nieważności

– W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego braku właściwości podmiotu, który wydał niekorzystny akt

47 W ramach zarzutu pierwszego skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja, jak również decyzja oddalająca jego zażalenie, są wadliwe ze względu na brak właściwości podmiotu, który je wydał, w zakresie, w jakim zostały one wydane przez zewnętrzną kancelarię prawną, której nie można uznać za organ w rozumieniu regulaminu pracowniczego.

48 Eurofound wnosi o odrzucenie tego zarzutu jako niedopuszczalnego, ponieważ nie został on podniesiony w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, a w każdym wypadku o oddalenie go jako bezzasadnego. Po pierwsze, zaskarżona decyzja została sporządzona i podpisana przez zewnętrzną kancelarię prawną, działającą w charakterze przedstawiciela Eurofound w oparciu o udzielone jej pełnomocnictwo. W tym względzie Eurofound wyjaśnia, że przez cały etap poprzedzający wniesienie skargi uprawnienia organu upoważnionego do zawierania umów o pracę pozostały wyłączną prerogatywą dyrektora wykonawczego i nigdy nie zostały przekazane zewnętrznej kancelarii prawnej. Po drugie, prawo irlandzkie dopuszcza możliwość podpisania decyzji wydanej przez organ administracyjny przez kancelarię prawną. Po trzecie, decyzja o skorzystaniu z pomocy kancelarii prawnej miała być podyktowana faktem, że skarżący również zwrócił się o pomoc do doradcy prawnego. Po czwarte, decyzje organu upoważnionego do zawierania umów o pracę nie podlegają żadnym wymogom formalnym, skoro wnioski urzędników lub pracowników również nie muszą spełniać takich wymogów.

49 Bez wdawania się w rozważania na temat ewentualnego sformułowania w zażaleniu z dnia 21 czerwca 2018 r. zarzutu szczegółowego, który można powiązać z niniejszym zarzutem, należy przypomnieć, że zarzut dotyczący braku właściwości podmiotu, który wydał niekorzystny akt,

stanowi bezwzględną przesłankę procesową, którą Sąd powinien w danym wypadku zbadać z urzędu (zob. podobnie wyrok z dnia 17 listopada 2017 r., Teeäär/EBC, T-555/16, niepublikowany, EU:T:2017:817, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 W związku z tym konieczne jest zbadanie tego zarzutu co do istoty.

51 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że kancelaria prawna była umocowana do sporządzenia i podpisania zaskarżonej decyzji. Z akt sprawy przedłożonych Sądowi nie wynika natomiast, wbrew temu, co twierdzi skarżący, że owa kancelaria nie działała na podstawie pełnomocnictwa Eurofound. Z jednej strony bowiem nie ma wątpliwości, że wspomniana kancelaria zawsze informowała, iż działała w imieniu i na rzecz Eurofound. Z drugiej strony materiały źródłowe przedstawione przez Eurofound przed Sądem, dotyczące wymiany korespondencji z zewnętrzną kancelarią prawną na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, świadczą o tym, że treść pism wysyłanych przez tą kancelarię była wcześniej uzgadniana z Eurofound.

52 W drugiej kolejności, co się tyczy umocowania przez Eurofound zewnętrznej kancelarii prawnej do sporządzenia i podpisania zaskarżonej decyzji, Eurofound podnosi w istocie, że kancelaria ta została umocowana do podpisania tej decyzji i że to umocowanie było zgodne z prawem.

53 W tym względzie, niezależnie od charakteru umocowania kancelarii prawnej do sporządzenia i podpisania zaskarżonej decyzji, należy na początku zauważyć, że jak wyjaśnił Trybunał w odniesieniu do przekazania uprawnień, instytucja lub jednostka organizacyjna Unii są upoważnione do tego, by ustanowić całokształt zasad dotyczących organizacji i przekazywania swoim własnym organom stanowiącym uprawnień, w tym także w zakresie zarządzania jego personelem (zob. podobnie wyrok z dnia 26 maja 2005 r., Tralli/EBC, C-301/02 P, EU:C:2005:306, pkt 41–43).

54 Następnie należy przypomnieć, że w myśl art. 2 regulaminu pracowniczego „[k]ażda instytucja ustala, kto w jej ramach wykonuje uprawnienia przyznane przez niniejszy regulamin pracowniczy organowi powołującemu”, oraz że „jedna lub więcej instytucji może zlecić wykonanie niektórych lub wszystkich uprawnień powierzonych organowi powołującemu, innych niż podejmowanie decyzji odnoszących się do powołań, awansów czy przenoszenia urzędników, innej instytucji lub organowi międzyinstytucjonalnemu”. W związku z tym „w ramach” danej instytucji należy określić właściwy organ, tak aby owe uprawnienia mogły co do zasady być przekazywane powierzone tylko jednej lub kilku zależnym od niej osobom. Jedynym wyjątkiem, który dopuszcza regulamin pracowniczy, jest sytuacja, w której jedna lub więcej instytucji decyduje o powierzeniu tych uprawnień innej instytucji lub organowi międzyinstytucjonalnemu, przy czym uprawnienia te w żadnym wypadku nie mogą obejmować decyzji w sprawie mianowania, awansu lub przeniesienia urzędników.

55 Ponadto umocowanie do składania podpisu jest środkiem dotyczącym wewnętrznej organizacji służb administracji Unii i stanowi normalny sposób wykonywania przez nią swoich uprawnień. Wynika stąd, że w ramach umocowania do składania podpisu jedynie pracownicy i urzędnicy mogą co do zasady być upoważnieni do podejmowania, w imieniu i pod kontrolą administracji, jasno określonych działań z zakresu zarządzania lub administracji (zob. podobnie wyrok z dnia 6 grudnia 1994 r., Lisrestal i in./Komisja, T-450/93, EU:T:1994:290, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Wreszcie, zgodność z prawem umocowania takiego jak rozpatrywane w niniejszej sprawie należy oceniać w świetle przedmiotu postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, przewidzianego w art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego. Postępowanie to służy bowiem nawiązaniu dialogu między instytucją a jej urzędnikiem lub jej pracownikiem na temat problemów, które mogły powstać w ramach stosunku pracy, dzięki czemu mają oni możliwość znalezienia polubownego rozwiązania sporu (zob. wyrok z dnia 12 marca 2019 r., TK/Parlament, T-446/17, niepublikowany, EU:T:2019:151, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo). Wynika z tego, że w celu zachowania otwartości i dialogu, jakiego wymaga ten etap, preferowanym rozmówcą urzędnika lub pracownika w trakcie całego tego procesu musi pozostać instytucja.

57 Przekładając powyższe zasady na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że chociaż w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi prowadzonego na podstawie regulaminu pracowniczego Eurofound mógł zwrócić się o poradę do zewnętrznej kancelarii prawnej, to jednak uprawnienie to nie może rozciągać się na możliwość upoważnienia przez Eurofound zewnętrznego podmiotu prywatnego, takiego jak ta kancelaria, do sporządzenia i podpisania zaskarżonej decyzji.

58 W tym względzie należy zauważyć, że jedynym rozmówcą, z którym skarżący kontaktował się na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, była zewnętrzna kancelaria prawna, a nie Eurofound. W związku z tym dominująca rola, jaką odegrała ta kancelaria na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, uniemożliwiła nawiązanie dialogu między Eurofound a skarżącym na temat problemów, które mogły powstać w ramach stosunku pracy, dającego im szansę znalezienia polubownego rozwiązania sporu. Okoliczność ta została zresztą potwierdzona przez Eurofound na rozprawie, na której stwierdził, że decyzja o reprezentowaniu go przez zewnętrzną kancelarię prawną została podjęta również ze względu na „sporny” charakter roszczenia o zadośćuczynienie zgłoszonego w dniu 2 lutego 2018 r.

59 W trzeciej kolejności należy przypomnieć, że postępowanie administracyjne rządzi się regułami i zasadami właściwymi dla działania władz publicznych. A zatem zwłaszcza zasada dobrej administracji wymaga, aby podział kompetencji i uprawnień do składania podpisu w instytucjach był jasno zdefiniowany i jawny (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 listopada 2017 r., Teeäär/EBC, T-555/16, niepublikowany, EU:T:2017:817, pkt 53; z dnia 19 grudnia 2019 r., XG/Komisja, T-504/18, EU:T:2019:883, pkt 87). Poszanowanie zasady pewności prawa, która wymaga, by akt przyjęty przez władze publiczne mógł być skuteczny wobec jednostek dopiero po uzyskaniu przez nie możliwości zapoznania się z nim, nakazuje bowiem, nawet w sytuacji, w której żaden przepis wyraźnie tego nie przewiduje, by decyzje dotyczące wykonywania uprawnień powierzonych na mocy regulaminu pracowniczego organowi powołującemu i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej organowi uprawnionemu do zawierania umów o pracę były w stosowny sposób opublikowane zgodnie z zasadami i w formie przyjętej przez administrację (zob. wyrok z dnia 30 listopada 2009 r., Wenig/Komisja, F-80/08, EU:F:2009:160, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo).

60 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż Eurofound miał prawo umocować zewnętrzną kancelarię prawną do sporządzenia i podpisania zaskarżonej decyzji, żaden dokument w aktach sprawy nie wskazuje na to, że umocowanie to zostało jasno określone, ani tym bardziej że było ono jawne.

61 W świetle powyższego należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim została sporządzona i podpisana przez zewnętrzną kancelarię prawną.

62 Wniosku tego nie są w stanie podważyć inne argumenty przedstawione przez Eurofound.

63 Po pierwsze, należy przypomnieć, że w odniesieniu do ustalenia organu właściwego do oddalenia wniosku o udzielenie wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego oraz wniosku o zadośćuczynienie złożonego przez urzędnika na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego Eurofound nie podlega prawu irlandzkiemu. Z motywu ostatniego w związku z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1365/75 z dnia 26 maja 1975 r. w sprawie utworzenia w sprawie utworzenia Europejskiej Fundacji na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Dz.U. 1975, L 139, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1111/2005 z dnia 24 czerwca 2005 r. (Dz.U. 2005, L 184, s. 1), wynika bowiem, że po pierwsze, Eurofound został utworzony w ramach Unii i funkcjonuje zgodnie z jej prawem, a po drugie, jego pracownicy zatrudnieni po dniu 4 sierpnia 2005 r. podlegają przepisom regulaminu pracowniczego. Zatem nawet przy założeniu, że zewnętrzna kancelaria prawna może zgodnie z prawem krajowym, któremu podlega, sporządzić i podpisać decyzję wydaną przez administrację publiczną, zasada ta nie może rozciągać się na decyzje wydawane na podstawie regulaminu pracowniczego.

64 Po drugie, Eurofound nie może zasadnie twierdzić, że skoro skarżący korzystał z pomocy prawnika, również on był zobowiązany do skorzystania z usług kancelarii prawnej.

65 Wystarczy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zainteresowanym nie można zakazać korzystania z porady prawnika na etapie poprzedzającym wniesienie skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 5 listopada 1991 r., Parlament/Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, pkt 5 i przytoczone tam orzecznictwo). Zasada ta wynika z faktu, że podczas gdy instytucja, która dysponuje większymi środkami niż urzędnik lub pracownik, może korzystać ze służb prawnych oraz doradztwa i pomocy swoich pracowników, urzędnik lub pracownik, który niekoniecznie posiada wiedzę prawniczą, ma prawo do korzystania z usług zewnętrznego doradcy prawnego. W każdym wypadku należy też stwierdzić, że jak wyjaśnił Eurofound w odpowiedziach na środki organizacji postępowania, nie był on zobowiązany do korzystania z pomocy zewnętrznej kancelarii prawnej, ponieważ w zakresie rozpatrywania zażaleń administracyjnych jest on stroną umowy zawartej na poziomie służby z dyrekcją zasobów ludzkich Komisji Europejskiej.

66 Po trzecie, Eurofound nie ma racji, twierdząc w szczególności w oparciu o wyrok z dnia 5 listopada 1991 r., Parlament/Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413), że decyzje organu upoważnionego do zawierania umów o pracę nie podlegają żadnym szczególnym wymogom formalnym i że w związku z tym mogą być sporządzane i podpisywane przez zewnętrzną kancelarię prawną.

67 Wyrok ten powtarza w rzeczywistości wyrażoną w orzecznictwie – a mianowicie w wyroku z dnia 9 marca 1978 r., Herpels/Komisja (54/77, EU:C:1978:45) – zasadę, zgodnie z którą wniosek złożony w rozumieniu art. 90 regulaminu pracowniczego przez urzędnika nie podlega żadnym wymogom formalnym, przy czym administracja winna interpretować i rozumieć jego treść z należytą starannością, do jakiej jest zobowiązana duża i odpowiednio wyposażona organizacja wobec jednostek, które się do niej zwracają, w tym również członków jej personelu. Tymczasem wbrew temu, co twierdzi Eurofound, elastyczność w zakresie wymogów formalnych odnosi się wyłącznie do wniosków urzędników lub pracowników, którzy mogą złożyć taki wniosek nawet bez pośrednictwa adwokata, nie zaś do formalnej decyzji, którą instytucja ma wydać w sprawie tego wniosku, a której sporządzenia i podpisania nie można, jak wynika z pkt 57 powyżej, powierzyć zewnętrznemu podmiotowi prywatnemu.

68 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na brak kompetencji do jej wydania, co, w szczególności w świetle rozważań zawartych w pkt 58 i 60 powyżej, narusza zasady dobrej administracji w zakresie zarządzania personelem. Z tego powodu należy stwierdzić nieważność tej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 17 listopada 2017 r., Teeäär/EBC, T-555/16, niepublikowany, EU:T:2017:817, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Jednakże w celu zapewnienia prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości należy zbadać również drugi zarzut skarżącego.

– *W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia obowiązku wspomagania*

70 Skarżący podnosi w istocie, że Eurofound uchybił obowiązkowi wspomagania, ponieważ przedwcześnie oddalił jego wniosek o zadośćuczynienie, bez przeprowadzenia dochodzenia, którego domagał się skarżący w dniu 2 lutego 2018 r. Zdaniem skarżącego celem tego dochodzenia powinno być wyjaśnienie przyczyn istnienia luki w zabezpieczeniach, czyli wskazanie osób odpowiedzialnych za tę lukę, osób, które zapoznały się ze spornymi aktami, oraz powodów, dla których to uczyniły, oraz umożliwienie mu w ten sposób uzasadnienia krzywdy, której naprawienia się domaga.

71 Eurofound nie zgadza się z tymi argumentami. Twierdzi w pierwszej kolejności, że oddalenie wniosku o zadośćuczynienie skarżącego nie było przedwczesne, ponieważ w chwili jego zgłoszenia dysponował on wystarczającymi informacjami do podjęcia decyzji, a skarżący powinien był wówczas albo wycofać swój wniosek o zadośćuczynienie, albo poczekać na wyniki dochodzenia administracyjnego w sprawie mobbingu oraz wyniki dochodzenia EIOD i dopiero potem złożyć wniosek o zadośćuczynienie, jeżeli wynik jednego lub drugiego z tych dochodzeń by go uzasadniał. W drugiej kolejności Eurofound utrzymuje, że nie był zobowiązany ani do przeprowadzenia dochodzenia w celu umożliwienia skarżącemu oszacowania przysługującego mu zadośćuczynienia, ani do dostarczenia mu dowodów koniecznych dla uzasadnienia tego roszczenia.

72 Przede wszystkim należy przypomnieć, że z czysto przykładowego katalogu zachowań wymienionych w art. 24 regulaminu pracowniczego, w którym wymieniono między innymi groźby, zniewagi, zniesławienia lub ataki na osobę lub mienie urzędnika ze względu na zajmowane przez niego stanowisko lub pełnione obowiązki, wynika, że jedynym celem obowiązku wspomagania jest ochrona urzędników i pracowników Unii przed nieuzasadnionymi atakami ze strony osób trzecich lub urzędników Unii, zakłócającymi porządek i spokój służby. W orzecznictwie Sądu uściślono w tym względzie, że obowiązek wspomagania dotyczy jedynie czynów, co do których istnieje podejrzenie bezprawności i które można racjonalnie uznać za naruszające prawa urzędników (zob. wyrok z dnia 9 września 2016 r., De Esteban Alonso/Komisja, T-557/15 P, niepublikowany, EU:T:2016:456, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

73 W myśl obowiązku wspomagania w rozumieniu przepisów art. 24 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego organ administracji powinien, w obliczu zdarzenia zakłócającego porządek i spokój służby, interweniować z całą konieczną stanowczością i reagować z szybkością i starannością, jakiej wymagają okoliczności danego przypadku w celu ustalenia faktów i wyciągnięcia z nich stosownych konsekwencji, przy pełnej znajomości stanu rzeczy. Wystarczy, aby w tym celu urzędnik, który domaga się ochrony ze strony swojej instytucji, uprawdopodobnił rzeczywiste istnienie ataków, których miał stać się obiektem. W obliczu takich informacji do danej instytucji należy podjęcie właściwych środków, a w szczególności przeprowadzenie dochodzenia

administracyjnego w celu ustalenia faktów będących podstawą skargi, przy współpracy z osobą, która ją wnosi (zob. wyrok z dnia 9 września 2016 r., De Esteban Alonso/Komisja, T-557/15 P, niepublikowany, EU:T:2016:456, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 To w świetle tego orzecznictwa należy zbadać, czy Eurofound wywiązał się z obowiązku wspomagania w następstwie złożenia przez skarżącego wniosku o wyjaśnienie okoliczności związanych z ujawnieniem jego danych osobowych, które można uznać za zdarzenie naruszające prawa urzędników.

75 Na wstępie należy zauważyć, że w następstwie wniosku skarżącego o udzielenie wsparcia Eurofound podjął szereg działań odnoszących się do luki w zabezpieczeniach. Po pierwsze, usunął tę lukę i poinformował członków swojego personelu o tym zdarzeniu; po drugie, natychmiast powiadomił o nim EIOD, z którym pozostawał w stałym kontakcie w ramach drugiego dochodzenia prowadzonego przez EIOD; po trzecie, zwrócił się o pomoc do innych agencji, w tym do Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) i Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), w celu przeanalizowania technicznych aspektów odkrytej luki w zabezpieczeniach; po czwarte, zlecił zewnętrznej spółce informatycznej przeprowadzenie ekspertyzy; po piąte, przeprowadził kompleksowy przegląd zasad i procedur obowiązujących w dziedzinie technologii informatycznych, w tym pod kątem ochrony danych osobowych.

76 Sąd pragnie jednak zauważyć, że pomimo starań podjętych w celu znalezienia rozwiązań służących ograniczeniu skutków luki w zabezpieczeniach katalogu „hrlink”, nie przeprowadzono żadnego dochodzenia administracyjnego w ścisłym tego słowa znaczeniu w celu sprawdzenia, czy dane osobowe skarżącego rzeczywiście zostały ujawnione wskutek istnienia tej luki, w szczególności w świetle obowiązków wynikających z rozporządzenia nr 45/2001 [obecnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39)].

77 Eurofound przez cały czas utrzymywał, zarówno na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, jak i w ramach postępowania przed Sądem, że skarżący nigdy nie udowodnił w sposób wymagany prawem, że ujawnienie jego danych osobowych było zamierzone bądź że doznał w jego wyniku krzywdy. Ponadto ponieważ błąd, który spowodował lukę w zabezpieczeniach, miał charakter czysto techniczny, a EIOD pozytywnie odniósł się do działań podjętych przez Eurofound, nie miał on obowiązku podejmowania żadnych innych działań.

78 Tymczasem wystarczy w tym względzie zauważyć, że Eurofound nie ma racji, twierdząc, że aby uzasadnić doznaną krzywdę, takie ujawnienie powinno być zamierzone. Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem ujawnienie, nawet niezamierzone, danych osobowych z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 45/2001 (obecnie rozporządzenia 2018/1725) stanowi uchybienie powodujące powstanie odpowiedzialności danej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 15 stycznia 2019 r., HJ/EMA, T-881/16, niepublikowany, EU:T:2019:5, pkt 54, 57).

79 Eurofound nie może też skutecznie powoływać się na okoliczność, że EIOD pozytywnie odniósł się do podjętych przez niego działań, gdyż EIOD umorzył tylko drugie swoje dochodzenie, wszczęte w związku z zawiadomieniem Eurofound, zaś pierwsze, wszczęte na wniosek skarżącego, zostało zawieszone do czasu wydania decyzji kończącej postępowanie w niniejszej instancji.

80 Mając na uwadze powyższe rozważania, należy stwierdzić, że Eurofound uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi wspomagania.

81 W tych okolicznościach należy uwzględnić zarzut drugi i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez konieczności badania pozostałych zarzutów skarżącego, a także wniosków dowodowych i złożonego przez niego w replice wniosku o zastosowanie środka organizacji postępowania dotyczącego w szczególności przedstawienia pełnomocnictwa ad litem przedstawicieli Eurofound. Ponadto, co się tyczy wniosku dowodowego przedstawionego przez Eurofound w dniu 25 listopada 2020 r., dotyczącego zażalenia w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, złożonego przez skarżącego w dniu 13 listopada 2020 r. w kontekście sprawozdania z jego oceny, wystarczy stwierdzić, że nie dotyczy on żadnego z zarzutów, których zbadanie Sąd uznał za użyteczne w kontekście stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, w związku z czym nie ma potrzeby jego badania. To samo odnosi się do załączników 9, 10 i 13 do repliki, w odniesieniu do których Eurofound podnosi zarzut niedopuszczalności w duplice.

W przedmiocie żądania odszkodowawczego

82 Skarżący domaga się w skardze zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia krzywdzie, której miał doznać wskutek, po pierwsze, ujawnienia jego danych osobowych, a po drugie, wskutek wydania zaskarżonej decyzji. W replice skarżący podniósł, że odkrycie w trakcie zapoznawania się z odpowiedzią na skargę faktu ujawnienia EIOD pełnej treści jego wniosku o udzielenie wsparcia w związku z mobbingiem oraz oskarżycielski i lekceważący ton użyty przez Eurofound w tym piśmie pogłębiły rozmiar jego krzywdy, w związku z czym zadośćuczynienie, którego się domaga, powinno zostać zwiększone do 200 000 EUR.

83 Eurofound odpowiada, że żądanie odszkodowawcze sformułowane zarówno w skardze, jak i w replice, jest niedopuszczalne, a w każdym razie bezzasadne.

W przedmiocie dopuszczalności żądania odszkodowawczego sformułowanego w skardze

84 Eurofound podnosi, że po pierwsze, przedmiot skargi nie odpowiada przedmiotowi zażalenia z dnia 21 czerwca 2018 r., co stanowi naruszenie zasady zgodności, a po drugie, skarżący nie dopełnił przed wszczęciem postępowania sądowego zasady wyczerpania dostępnych środków odwoławczych na drodze administracyjnej. Eurofound twierdzi w szczególności, że w pierwszej kolejności skarżący nie wniósł w zażaleniu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej jego wniosek o zadośćuczynienie, a w drugiej kolejności jego żądanie odszkodowawcze nie było częścią głównego żądania tego zażalenia, lecz zostało sformułowane w sposób niejasny i pomocniczo. To zresztą dopiero w chwili wniesienia skargi skarżący sprecyzował po raz pierwszy, że wniosek o zadośćuczynienie złożony w dniu 2 lutego 2018 r. dotyczył krzywdy wynikającej zarówno z ujawnienia jego danych osobowych, jak i mobbingu, którego miał paść ofiarą, i że kwota 60 000 EUR została w związku z tym podzielona na dwie kwoty po 30 000 EUR odpowiadające każdemu z tych dwóch elementów krzywdy. Ponadto, ponieważ skarga o odszkodowanie ma ścisły związek ze skargą o stwierdzenie nieważności, powinna ona zostać odrzucona jako niedopuszczalna ze względu na to, że skargę o stwierdzenie nieważności również należy uznać za niedopuszczalną, a w każdym razie oddalić jako bezzasadną.

85 Skarżący nie zgadza się z tymi argumentami.

86 Na początku należy zauważyć, że żądania zażalenia z dnia 21 czerwca 2018 r. są sformułowane niemal identycznie jak żądania przedstawione przez skarżącego w skardze (zob. pkt 11 powyżej), co zresztą Eurofound przyznaje w pkt 1.2 odpowiedzi na skargę.

87 Dalej, nawet jeśli w zażaleniu z dnia 21 czerwca 2018 r. skarżący nie wyjaśnił przyczyny zmiany wysokości zadośćuczynienia, którego się domaga, w stosunku do kwoty wskazanej we wniosku z dnia 2 lutego 2018 r., okoliczność ta nie może mieć wpływu na dopuszczalność żądania odszkodowawczego. Na gruncie orzecznictwa zgodność zarzutów powinna bowiem istnieć jedynie pomiędzy zażaleniem administracyjnym a skargą, w szczególności aby uniknąć sytuacji, w której urzędnik lub pracownik podnosiłby pewne zarzuty, a nawet wszystkie z nich, wyłącznie na etapie postępowania sądowego, co powodowałoby, że możliwość pozasądowego rozstrzygnięcia sporu byłaby znacznie ograniczona (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Wehrheim/EBC, T-100/18, niepublikowany, EU:T:2019:882, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

88 Wreszcie, należy przypomnieć, że skutkiem zastosowania zasady zgodności nie może być ścisłe i ostateczne związanie ewentualnego etapu spornego z chwilą, gdy żądania przedstawione sądowi Unii nie zmieniają ani podstawy, ani przedmiotu zażalenia (zob. podobnie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Wehrheim/EBC, T-100/18, niepublikowany, EU:T:2019:882, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem należy stwierdzić w tym ostatnim względzie, że wniosek z dnia 2 lutego 2018 r., zażalenie z dnia 21 czerwca 2018 r. i skarga mają taką samą podstawę, a mianowicie żądanie zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę.

89 W konsekwencji, ponieważ przedstawione przez skarżącego przed Sądem żądanie opiera się na tej samej podstawie co podstawa, na której opierają się zastrzeżenia podniesione w zażaleniu, żądanie odszkodowawcze jest dopuszczalne.

90 Wniosku tego nie może podważyć argument, zgodnie z którym skargę o odszkodowanie należy oddalić, ponieważ jest ona ściśle związana ze skargą o stwierdzenie nieważności, która z kolei również powinna zostać oddalona. W tym względzie należy przypomnieć, że z analizy zarzutów pierwszego i drugiego wynika, że skarga jest zasadna.

91 Mając na uwadze powyższe rozważania, należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Eurofound.

W przedmiocie dopuszczalności żądania odszkodowawczego sformułowanego w replice

92 Eurofound podnosi, że żądanie odszkodowawcze sformułowane w replice należy uznać za niedopuszczalne, ponieważ, po pierwsze, jest one oparte na nowych elementach krzywdy podniesionych po raz pierwszy na etapie repliki, a po drugie, w odniesieniu do tych elementów krzywdy skarżący nie wyczerpał administracyjnych środków odwoławczych przed wszczęciem postępowania sądowego.

93 Skarżący nie zgadza się z tymi argumentami.

94 Zgodnie z art. 76 lit. e) regulaminu postępowania skarżący jest zobowiązany do przedstawienia swoich żądań w skardze. W związku z tym co do zasady jedynie żądania przedstawione w skardze mogą zostać wzięte pod uwagę, a zasadność skargi należy badać wyłącznie w świetle żądań zawartych w skardze. Artykuł 84 ust. 1 regulaminu postępowania pozwala na podnoszenie nowych zarzutów, pod warunkiem że opierają się one na okolicznościach prawnych i faktycznych

ujawnionych dopiero w toku postępowania. Z orzecznictwa wynika, że przesłanka ta dotyczy a fortiori wszelkich zmian żądań i że w braku okoliczności prawnych i faktycznych ujawnionych w toku procedury pisemnej pod uwagę mogą być brane jedynie żądania zawarte w skardze (zob. postanowienie z dnia 27 marca 2017 r., Frank/Komisja, T-603/15, niepublikowane, EU:T:2017:228, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto argument, który zmienia samą podstawę odpowiedzialności Unii, należy uznać za nowy zarzut, którego podnoszenie w toku postępowania jest zakazane (zob. wyrok z dnia 11 czerwca 2019 r., TO/EEA, T-462/17, niepublikowany, EU:T:2019:397, pkt 236 i przytoczone tam orzecznictwo).

95 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nowe żądanie odszkodowawcze zawarte w replice opiera się na nowych elementach krzywdy, które zmieniają samą podstawę odpowiedzialności Unii, w szczególności okoliczności powodujące powstanie krzywdy podnoszonej przez skarżącego w skardze. Skarżący twierdzi bowiem, że podwyższenie kwoty żądanej z tytułu krzywdy, którą miał ponieść, wynika z ujawnienia EIOD pełnej treści jego akt w piśmie z dnia 1 sierpnia 2018 r. oraz oskarżycielskiego i lekceważącego tonu użytego przez Eurofound w odpowiedzi na skargę.

96 W związku z tym, ponieważ te nowe elementy krzywdy są konsekwencją błędów, które miała popełnić administracja, powinny być one przedmiotem nowego postępowania poprzedzającego wniesienie skargi. W tym względzie należy przypomnieć, że w takim wypadku postępowanie takie musi bezwzględnie rozpocząć się złożeniem wniosku na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, wzywającym organ upoważniony do zawierania umów o pracę do naprawienia domniemanej krzywdy, i w razie potrzeby zażalenia na decyzję oddalającą ów wniosek (zob. podobnie postanowienie z dnia 25 marca 2020 r., Lucaccioni/Komisja, T-507/19, niepublikowane, EU:T:2020:118, pkt 54, 55).

97 W konsekwencji, ponieważ skarżący nie przeprowadził ani nawet nie wszczął postępowania poprzedzającego wniesienie skargi w celu zakwestionowania tych uchybień, żądania odszkodowawcze przedstawione w replice są niedopuszczalne, w związku z czym dopuszczalne pozostają jedynie żądania sformułowane w skardze.

W przedmiocie zasadności wniosku o zadośćuczynienie za domniemaną krzywdę

98 Po pierwsze, odnosząc się do krzywdy, która miała powstać w wyniku zaskarżonej decyzji, należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem stwierdzenie nieważności aktu niezgodnego z prawem samo w sobie stanowi stosowne i co do zasady wystarczające zadośćuczynienie za krzywdę, jaką ten akt mógł wyrządzić. Nie jest tak jednak, gdy strona skarżąca wykaże, że doznała krzywdy dającej się oddzielić od niezgodności z prawem stanowiącej podstawę stwierdzenia nieważności i niemożliwej do naprawienia w pełni przez stwierdzenie nieważności aktu (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., BZ/Komisja, T-336/19, niepublikowany, EU:T:2020:21, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 Tymczasem należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, w jaki sposób ta krzywda nie mogłaby zostać w pełni naprawiona poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w wyniku której owa krzywda miała powstać.

100 W tych okolicznościach Sąd uważa, że omawiana krzywda została w odpowiedni i wystarczający sposób naprawiona poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w związku z czym należy oddalić żądanie odszkodowawcze zmierzające do uzyskania zadośćuczynienia za wspomniany element krzywdy.

101 Po drugie, odnosząc się do krzywdy wynikającej z ujawnienia danych osobowych skarżącego, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 266 TFUE to do Eurofound będzie należało podjęcie środków, które zapewnią wykonanie wyroku. Ponadto pierwsze postępowanie EIOD wszczęte na wniosek skarżącego zostało zawieszone do czasu wydania orzeczenia kończącego niniejsze postępowanie.

102 W związku z tym, ponieważ Sąd nie może przesądzać ani o wnioskach z tego dochodzenia, ani o środkach podjętych w celu wykonania wyroku, w świetle których skarżący będzie mógł postanowić o ewentualnym sformułowaniu nowych wniosków o zadośćuczynienie, należy oddalić żądanie odszkodowawcze zmierzające do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z tego ujawnienia jako przedwczesne.

103 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej wniosek skarżącego o udzielenie wsparcia, a w pozostałym zakresie skargę oddalić.

W przedmiocie kosztów

104 Zgodnie z art. 134 § 3 regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron strony pokrywają własne koszty. Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Sąd może orzec, że oprócz własnych kosztów jedna ze stron pokryje część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

105 W niniejszym przypadku, ponieważ skarga została uwzględniona w zasadniczym zakresie, zdaniem Sądu właściwa ocena sprawy wymaga, by postanowić, że Eurofound pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącego.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 22 marca 2018 r. sporządzonej i podpisanej przez zewnętrzną kancelarię prawną dotyczącej wniosku AH o udzielenie wsparcia w związku z ujawnieniem jego danych osobowych.**

2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

3) **Europejska Fundacja na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez AH.**

Kanninen Półtorak Stancu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 września 2021 r.

Podpisy